

tomu je v tomto případě, v němž běží o posypání v domě v chodbě se utvořivšího náledí, — je odvodním důkazem, že k tomu úkolu zvolena byla zdatná osoba, povinen ten, na či vrub jde provinilé opomenutí, v tomto případě dovolatelka. Poněvadž pomocnictví Idy O-ové bylo způsobeno tak, jak bylo již vyloženo, nelze schváliti právní názor dovolatelky, že dovolatelka ručí pouze za osobu, kterou sama zjednala, a že může býti pouze právní otázkou, zda je V-ová zdatnou osobou. Ostatně sluší v tomto případě uznati nezdatnost Idy O-ové, o které konečně dovolatelka skoro ani nepochybuje ve svém dovolání, také za nezdatnost V-ové. Vždyť, jak bylo zjištěno, a dovolatelka to zvláště zdůrazňuje, věděly obě, Ida O-ová i domovnice V-ová, že za tuhého mrazu nemůže býti chodba umývána a když to V-ová zařídila a Ida O-ová na její rozkaz přes to, že o obou ženách musí býti podle Šu 1297 obč. zák. předpokládán zdravý rozum, s jehož výkony je posouzení řečené otázky obyčejného života všedního nerozlučně spojeno a když na nějakou nedostižitelnou odbornost tato otázka nevyrůstá, pak projevila i V-ová svým jednáním svou nezdatnost pro výkony, k nimž byla zjednána dovolatelkou přímo. Nerozhoduje, že tu bylo u obou pomocnic, jak dovolatelka poukazuje, pouze jediné nedopatření, spočívající podle dovolatelky pouze v tom, že při umývání nebylo myšleno na velký mráz venku. I jediné nedopatření, když jest jím vyvoláno zvláště veliké nebezpečení, jak tomu bylo v tomto případě, a když se toto nebezpečení dalo posouditi prostým rozumem, může podati průkaz o nezdatnosti osoby, takovým nedopatřením provinilé, neboť když jest někdo schopen takto kvalifikované nedbalosti ve svém povolání, dlužno o něm právem říci, že je nezdatným.

Čís. 4241.

Pojišťovací smlouva.

Z toho, že zodpověděl nesprávně lékařovy otázky, nemůže pojištěný ve svůj prospěch dovozovati neplatnost pojišťovací smlouvy.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv II 381/24.)

Žalovaný pojistil se na život u žalující společnosti. Ve sporu, jímž domáhala se na něm pojišťovna zaplacení dlužné premie, vznesl žalovaný mezitímní určovací návrh, že pojišťovací smlouva není po právu. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby a ohledně návrhu žalovaného prohlásily, že pojišťovací smlouva jest po právu. O d v o l a c í s o u d uvedl v d ů v o d e c h: Nesprávné zodpovězení otázek u lékaře není na závadu, by uzavřená pojišťovací smlouva nemohla býti proti žalovanému uplatňována. Neboť právo k odstoupení od smlouvy má v takovém případě jen žalobkyně dle ustanovení Šu 3 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. a nestává se nesprávným zodpovězením uzavřená smlouva neplatnou, nýbrž pojišťovací ústav má jen právo, od pojišťovací smlouvy ustoupiti. Nesprávné zodpovězení otázek u lékaře nemá ostatně ten význam jako nesprávné zodpovězení otázek v návrhu, což se však nestalo, ježto lékař k stejnému úsudku

o zdravotním stavu pojištěného i při nesprávném zodpovědění některé otázky tímto může po případě dojít, pakli takové jednání v neprospěch pojišťovacího ústavu vypadne, jen na tomto jest, by z takového jednání důsledky činil, ne však na pojištěném, který zůstane i nadále zavázán ze smlouvy té, a jen práv jest: škodu jednáním tím způsobenou druhé smluvní straně nahraditi. Není následkem toho zde rozporu v brojení, který by dle Šu 869 obč. zák. opravňoval žalovaného od smlouvy ustoupiti neb ji neplatnou činil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právního posouzení věci poukazuje se především, pokud jde o určovací návrh, na správné, stavu věci a zákonu odpovídající důvody nižších soudů. K vývodům dovolání se uvádí: Tvrzení dovolatele, že všeobecným ustanovením pojišťovacího návrhu o povinnosti pojištěného zodpovědětí správně otázky, v pojišťovacím návrhu uvedené, zvláště také otázky, lékařské prohlídky se týkající, změněn byl § 3 zákona ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. zák., není správným, neboť jenom nesprávné zodpovědění otázek, pro posouzení pojišťovacího návrhu důležitých, má dle pojišťovacího návrhu v souhlasu s ustanoveními Šu 3 zákona za následek neplatnost pojišťovací smlouvy, kterou jen pojišťovna, nikoli však pojištěný, který otázky nesprávně zodpověděl, z tohoto důvodu může bráti v odpor. Z toho plyne, že pojišťovna, když přes to, že žalovaný dle svého tvrzení při lékařské prohlídce otázky mu dané v pojišťovacím návrhu nesprávně zodpověděl, na pojištění trvá, toto nesprávné zodpovědění otázek žalovaným, týkajících se lékařské prohlídky, nepovažuje pro posouzení pojišťovacího návrhu za závažné, a není proto ani žalovaným namítaný nedostatek souhlasné vůle stran platnému uzavření pojišťovací smlouvy vadící takovým, aby za následek mohl míti neplatnost pojišťovací smlouvy, když jen o okolnosti nezávažné jde a žalovaným namítaný nesouhlas vůle stran jenom této nezávažné okolnosti dotýkati by se mohl.

Čís. 4242.

Ustanovení Šu 51 čís. 4 konk. ř. a Šu 23 čís. 5 vyr. ř. vztahuje se i na ony osoby, ať fysické nebo právnické, které vydržují léčebny a poskytují v nich odborné úkony a dodávky povolanými odborníky.

Odbornými úkony a dodávkami dlužno rozuměti i poskytování zaopatření nemocnému v nemocnici neb ústavu pro choromyslné.

Pro vymáhání přednostní pohledávky jest lhostejno, zda jí vyrovnací soud přiznal výsadní postavení čili nic.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv II 450/24.)

Slezský zemský fond domáhal se na žalovaném, jenž byl přistoupl k vyrovnání Leona E-a jako rukojmí a plátce, zaplacení útrat za oše-